



ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

201

Ἐκτον ἐς τοῦτο εἶναι,
κί' ἔδρα λιν αἱ Ἀθηναί.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κί' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
Κί' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κί' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχω — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴστας Ἐπαρχί — καὶ ἴστο Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχεύ — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρ — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴστο χέρι.
Ἄλλ' ἔδῳ συνδρομητὰι — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κί' ὅσα φύλλα κί' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κί' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἴστων φόρων τὴν ἀντάρα — κί' ὁ Ρωμηὸς μας μιά δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Μαΐου ἕξῃ,
ἴστοὺς ἀνωὺς καθεὶς ἄς τρέξῃ.

Ποῦντος διακόσια πενήντα ἕνα
κί' ἀγγούρια βγήκαν καλοθρεμμένα.

Μ' ἐλαφρὸ σὰς φάλλω τόνο
τοῦ Ρωμηοῦ τὸν ἕκτο χρόνο.

Μέσα ἴστο καλοκαίρι, αἰὶ με τὰ σαντούρια,
μὲ τοὺς ἀνθοὺς τοῦ Μ, τοὺς τσίρους καὶ τὰ γγούρια,
καὶ ὁ Ρωμηὸς ἐμπῆε ἴστον ἕκτο του τὸν χρόνο,
καὶ χαιρετᾷ τὸ ἔθνος καὶ χαιρετᾷ τὸν θρόνο,
τοὺς νεωτέρους κλέπας, τοὺς ἀρχαιοκαπήλους,
καὶ ὄλους τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικροὺς τοῦ φίλους.

Εὐχαριστεῖ ἐκείνους, ποῦ γράμματα τοῦ στέλλουν
μὲ χίλιους δηρὸ ἐπαίνους, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζουν,
εὐχαριστεῖ ἐκείνους, ποῦ τὸ καλὸ του θέλουν,
εὐχαριστεῖ κί' ἐκείνους, ὅπου τὸν σκυλοβρίζουν.
Εὐχαριστεῖ ἐκείνους, ὅπου γι' αὐτὸν ἰδρόνουν,
ἀλλὰ πρὸ πάντων ὄσους ἐγκαίρως τὸν πληρόνουν.

Τοὺς ἥρωας κυττάζει τοῦ ὕμνησε ὡς τώρα,
ἐμπρός του νὰ διαβαῖον μὲ ὄλη των τὴ φόρα,
κί' ἀπὸ χαρὰ μεγάλῃ θά δηρὸ του χέρια τρίβει,
σὰν πετεινὸς φουσκὸς καὶ τὸ μουστάκι στρήβει,
πιστεύει δὲ νὰ εὖρη καὶ ἄλλους πλειοτέρους,
τῶν πρώτων του ἥρωων καθ' ὄλα ὑπερτέρους.

Γυρεύει εὐεργέτας, τρανοὺς Μεγαλοσταύρους,
βασιλικούς, ἀντάρτας καὶ πατριώτας λαύρους.
Παρακαλεῖ τὰς Μούσας μὲ τόσα παρακάλια
νὰ εἶναι ὅπως πάντα καλὸ τὸ ροιζικό του,
πολλῶν ἐξοχοτάτων νὰ σπάσῃ τὰ κεφάλια,
ἀλλὰ χωρὶς νὰ σπάσῃ ποτὲ καὶ τὸ ἴδικό του.

Ὅσων θεὸς κρυμμένον τὸς λευκῆς νεφέλης
« εὐοί! εὐάν! φωνάζει ὡ τέκνον τῆς Σεμέλης. »
Τὴν λύρα τὴν σπασμένη μὲ χαμογέλοιο πιάνει,
μὲ τρίχες τοῦ Σεμτέλ χορδαῖς καινούρραις κάνει,
καὶ τραγουδεῖ σὰν πρὸ τὴν προκοπὴν τοῦ κράτους,
τὰ δάνεια τὰ νέα, τοὺς ἴδρον τοὺς ἀποπάτους.

Μὲ ἀγκινάρας φύλλα, γρασιδία καὶ μαρούλια
ἴστοῦ πτερωτοῦ Πηγάσου καθίζει τὰ καπούλια.
Μὲ θούρια γεμίζει τὸ κάθε του σουρτάρι,
κυλιέται σὰν γαῖδοῦρι ἴστο πράσινο χορτάρι,
καὶ ἀνυψῶν τὸ βλέμμα ἴστων οὐρανῶν τοὺς θόλους
ὡς Βασιλεὺς φωνάζει πῶς θά σὰς ἔχῃ ὄλους.

